

1:

Landskabets grå bakker former sig som en rynket hud. En sammenknuget overflade der vender sig og vrider sig som en levende klud. Tabt af verden. Det ligger øde som en krop, døende og fuld af smerte. Fuglene lander her aldrig rigtigt – som om en berøring ville medføre en forfærdelig smitte. Rundt omkring ligger ødelagte organer som krystaller forlagt i et glemsomt sind.

2:

Alle de kollaps der sker omkring os knuger sig til os. Sandet i Sahara blæser ikke længere til Amazonas. Skoven er nu sin egen ørken af giftigt vand. Gradvist finder vi ud af at det vi mangler er et sted at gå hen. Hvorhen kan vi tage til for at skribe vores tvivl? Hvor er det sted vi sammen kan opløses af gråd? Hvor er pladserne, monumenterne, templerne hvor vi kan græde over tabet af verden. At vi har tabt den. At vi ikke kan mere. At vi endelig er ved at blive gale. Og det samme er skoven, græsset og frøerne. Og ormene og rotterne og rotternes orme og ormenes rotter i os.

3:

Vi ser nye former komme ud af vores kroppe. Former vi aldrig troede vi skulle se. Først er det små buler, så bliver det et bakket landskab med dale og floder. Vinden hylar og træernes blade rasler på vores maver og op ad vores bryst. Den køler vores hud på de fugtige steder. De kræsne fugle flyver uden om de lemmer der langsomt og dirrende vokser frem. Tusindvis af knæ skyder frem. De vokser, strækker og vrider sig. Bliver til ben i alle retninger. Sprællende skubber de vores hoveder, vores arme til side så vi til sidst kun er kroppe af ben.